

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udrag fra UNG ALVER.

Citation: Aarestrup, Emil: "Emil Aarestrups samlede skrifter", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.31.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare01val-shoot-idm140382757120464/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

xvi Paa Taget lued Aftensol,
Det tækket var med Guld;
I Vindvets Karm mon stande
De Møer vennehuld.

xvii Ung Alver rider frem mod Borg,
Med Sværd paa Port han slaer;
Op sprunget gyldne Porte,
Med Staal var lagt den Gaard.

xviii Der stode djærve Riddersmænd,
Vel hundred udi Tal.
Ung Alver bandt sin Ganger,
Og treen i høien Hal.

xix Hil være Eder, hulde Møer!
Alt under Skind og Maard;
I Nattely mig unde
I Eders fagre Gaard!

xx Frem treen da en Jomfru fiin,
Klædt udi Silke blød;
Store gule Lokker
Om Skuldrene nedflød.

xxi De klare Taarer trilled
Paa hendes Rosenkind.

Sukke steeg fra Barmen,
Hun var saa mod i Sind.

XXII Saa fyldte hun det gyldne Horn,
Alt med den brune Mjød.
Derpaa med Tugt og Sømme
Ung Alver hun det bød.

XXIII Han skued paa den venne Møe,
Sit Blik mod Jord hun slog,
Kunde for Graad ei tale,
Da hendes Haand han tog.

XXIV Og hør du Blomme faur og fiin,
Hvad jeg vil sige dig!
Hvad saa dit Hjerte knuger,
Du dølgge ei for mig!

XXV Ak, ak! du ædle Ungersvend,
Som kommen er til Gaard!
Min Smerte og min Kummer
Ei lindre du formaaer.

XXVI Min Fader var en Greve riig,
Og dertil vild og stolt.
Hans Hovmod har forsanden
Vor store Sorg forvoldt.